

”Els esquilàvem sense que s’adonessin de res. Diners a grapats. A l’hora de repartir, me la fotia. Quatre rals. ¿Però què volies que fes? Llavors vaig trobar hotel a la Skipper Straad. On volies que fos! Entremig dels bordells, dels cabarets barats, de les fondes. Una cambra petita a les golfes. Barata. Havies d’anar a dormir després de les vuit del vespre. A les set del matí, una campana sobre el teu cap no parava de sonar fins que no te n’havies anat. Tot l’hotel era un sonar de campanes. A les set i deu havies d’haver sortit per la porta. I llavors una altra tongada de gent començava a pujar les escales. Ja m’entens. Anaven a colgar-se els treballadors de la nit. Guàrdies, cambriers, putes, *cocottes*, cabareteres. Segons anaves sortint, els teus ulls caçaven rostres renegrits, glaçats, o bé amb l’afait que els havia marxat i s’havia quedat en altres galtes, arrugats i devorats pel vent i el salobre. Anaven a colgar-se en els nostres propis llits, desfets i calents, tal com els havíem deixat. Des del primer dia vaig comprendre que el meu llit el compartia amb una mossa de la nit. Unes mitges penjades en un clau, un parell de sabates negres amb tacons torts i llacets deslluïts, unes calces sota el coixí, clips escampats i pintes trencades guarnides amb falsa pedreria. Però per damunt de tot l’olor del seu cos. Jo reclinava el cap a la coixinera, sempre amb el clot deixat pel seu i amb untura dels seus cabells, que havien de ser negres i llargs. Vaig comprendre que era impossible que arribés a conèixer-la. I en vaig tenir ganes. Era una antiga norma de la casa que el client nocturn no conegués el del dia. Vaig començar a buscar-la, a mirar de trobar-la.

Geràssimos el va tallar amb un estossecc.

—Si no la coneixies, ¿com volies trobar-la? Era buscar una

agulla en un paller... Podia ser que li passessis pel costat, que hi parlessis, sense adonar-te'n.

—Impossible. No vaig trobar-la enlloc. Ni que m'hagués passat a deu metres, l'hauria reconeguda.

—¿Com redimonis?

—Escolta. Són dues les habilitats que he adquirit en ma vida. La primera, que ja se m'ha esfumat, podia saber, per la manera de tentinejar un embriac, de quina beguda li venia el mareig. I pel seu alè. Ja em podies barrejar en un got totes les begudes que volguessis, que jo te les anomenava totes l'una rere l'altra. Ara ja no puc. Des que he deixat de beure. La segona... encara la conservo. El dia que la perdi, seré home mort.

Es va aturar un moment.

—Doncs, ¿què?

—Tapa'm els ulls, o que sigui de nit dins una habitació fosca. Que passin pel meu costat cinc, deu, cent dones, tantes com vulguis... Et diré la nacionalitat de cadascuna d'elles...

—Ves que no els encertessis l'edat i tot... ¿T'has fet mirar per un metge, últimament?

—Només per l'olor que desprenien els seus cossos. Pel seu aire.

—Acaba, sisplau, allò d'Anvers.

—Doncs això: per aquells dies ens vam ben picar les crespes, amb el d'Ítaca. En vaig treure uns quants diners i vaig començar a estalviar. Partia els cigarrets per la meitat i menjava pa i formatge. Havia de passar l'hivern sota teulat, i no sota el pont. Un vespre que vaig anar a jeure sense cap cigarret a la butxaca, vaig trobar un cendrer ple de burilles tacades de pintallavis roig de foc. Són per llençar, vaig pensar. Els vaig treure el paper i me les vaig ficar dins la pipa. Un altre dia vaig trobar

damunt la taula dos o tres cigarrets rebregats, però sencers, una mica atrotinats, com si els haguessin toquetejat unes mans nervioses o haguessin estat de qualsevol manera en una butxaca. Me'ls vaig estar mirant una bona estona, però no vaig gosar agafar-los. Mai no he passat una tortura pitjor. Encara no m'havia despertat, vaig allargar la mà... ¿Que et vols ficar en un embolic?, vaig pensar... Me'n vaig anar volant. Aquell vespre els vaig trobar al mateix lloc i damunt d'un paperet que deia, amb una lletra tortuosa: "Can to smoke... For you..." I des de llavors cada vespre trobava alguna cosa. Un sandvitx, una poma mossegada, una ampolla amb tres dits d'escorrialles de begudes barrejades, i cigarrets. Els meus mitjons rentats i sargits, els mocadors planxats. Sentia que algú m'assistia i em tenia compassió. Així vam ser al febrer d'aquell hivern terrible. Llavors va arribar l'Argonautis, a descarregar mineral, amb el meu oncle de capità. Va veure per quin tràngol passava jo. "Te m'enduré. Però hauràs de fer un cop de cap."

"Em vaig abraonar sobre els espaguetis. Li vaig dir que estava amb l'aigua fins al coll de deutes i que els havia de liquidar. Em va donar una bestreta. Llavors vaig anar a la floristeria més gran d'Anvers. Allà pels volts de la *longue rue des images*, i vaig comprar les flors més cares que vaig trobar. Dàlies. Una capsa gran de bombons, i cap a la Skipper Straad. Aniria a la meua habitació... a la nostra habitació... Ho posaria sobre la taula, allà on trobava aquells cigarrets. No, les flors al coixí llardós... Em sentia una mica ridícul amb allò a les mans. Cent metres abans d'arribar-hi, en un carreró, em va tallar el pas una de grossa, amb un cigarret al llavi i una flor falsa als cabells.

"—¿Que vas a ca la promesa, Bob? —em va dir esclatant a riure.

—Surt del mig —li vaig dir, i la vaig empènyer suaument.

—Au va, convida'm a alguna cosa..

—Després, que ara faig tard.

—Un minut i te'n vas. No t'entretindrè.

—Vaig tornar a dir que no. Em va empènyer i em vaig trobar dins un local de mala mort. Un trago... i un altre. I un altre més... Hi arribo a temps. Encara és de dia...

—No recordo quants tragos van ser. Recordo que de bon matí la policia em va recollir d'entre el fangueig. Al meu costat, unes quantes flors trepitjades. Algú havia robat els bombons. A migdia ens en vam anar cap a Hull... ¿Que has dit res?

—No... Sí... ¿Quin perfum portava aquella dona?

—¿La del local?

—No, la de l'hotel.

—Styx de Coty.

—Que se't caguin les gavines —va bramar el primer oficial—. Necessites un escarment. Amb una pistola. ¿I saps quina pistola? Una de carregada de merda.